

[Foged.]

lægge min sag, hvis jeg ikke finder afgørelsen rimelig? I særdeleshed mener jeg, at § 32 D giver en nærmest diktatorisk myndighed til enkeltperson vedrørende ansættelsen af skatten, og nok har jeg altid haft meget tilovers for det, man kalder kommunalt selvstyre, men det kan da også drives for vidt, for at sige det rent ud. Jeg vil gerne citere § 32 D:

„De kommunale ligningsmyndigheder fastsætter grundlaget for den foreløbige skattesvarelse efter kildeskattelovens §§ 45, stk. 3, 48, 50, 51, 52 og 53. Vedkommende kommunalbestyrelse kan bemyndige et medlem af den kommunale ligningsmyndighed eller en i kommunen eller i en anden kommune ansat person til at udøve disse funktioner. En beslutning, der er truffet af den pågældende, kan forlanges forelagt den kommunale ligningsmyndighed til afgørelse.“

Det er ikke stor klageadgang, det er diktatorisk myndighed, næsten lagt i hånden på én, jeg var lige ved at bruge udtrykket tilfældigt valgt person — nu er han jo nok ikke så tilfældig, som det ser ud til, men én person — og så er der kun klageadgang til de kommunale ligningsmyndigheder, der sådan set nærmest kan sige: nå ja, da vi ikke har mere end almindelig forstand på de sager, for nu administreres de jo andre steder, så følger vi naturligvis den indstilling, som vor mand er kommet med. Jeg tror, at i alle de sager, hvor en skatteyder ligesom kan, skal vi sige blive lidt harm på samfundet over at blive dikteret noget, som ikke er færdigdebatteret, skal vi være forsigtige med at bestemme, at der ikke er klageadgang. Jeg tænker f. eks. på fredningssager; hvis der ikke var et overfredningsnavn, så var disse sager ikke nær så lette at køre, som de nu er blevet, og på mange andre områder er det jo det samme: er der en klageinstans, så føler borgeren sig beroliget. Men her er det, som om ministeren mener, at det skal være et diktat, i det mindste i et år, det år, hvor kildeskatten efter denne foreløbige ligning fungerer. Først når man er kommet så vidt frem, at man skal til den endelige skatteansættelse, bliver der adgang til klage, og denne klageadgangsprocedure vil da formentlig tage et par år mere. Det vil igen sige, at den skatte-

yder, der har følt sig gået for nær måske med hensyn til skattefradrag af forskellig art — der er jo stadig væk visse skønnede ting, som kan diskuteres — fra det tidspunkt, hvor skatten er trådt i kraft, må yde en vis skat, som ganske vist vil blive tilbagebetalt, hvis den er uretmæssigt pålignet, men der vil gå mindst to år, inden vedkommende når frem til at få sin eventuelle ret. Nu kunne man jo nok sige: er det så almindeligt, at folk får den eventuelle ret? Ja, det ligger jo da sådan i landskatteretten; at mellem 40 og 50 pct. af de skatteydere, der klager til landsskatteretten, får medhold. Det er derfor, jeg mener, at når så stor en part får medhold, så har skattemyndighederne alligevel gang på gang trådt den enkelte skatteyder lidt for nær, ellers blev der ikke så mange klager; derfor beder jeg om, at det bliver et af de problemer, vi får diskuteret helt til ende, sådan at der ikke skal opstå, skal vi sige unødighed surhed over den måde, hvorpå kildeskatten til sin tid skal administreres.

Med hensyn til den særlige indkomstskat har jeg kun én ting, jeg synes jeg vil gøre opmærksom på; det drejer sig om det tilfælde, hvor skatteyderen, når der var tale om særlig indkomst, kunne få den beskattet som almindelig indkomst over 3 år. Jeg forstår udmærket, at finansministeren i den givne situation må sløffe denne ret, bl. a. på grund af det såkaldt skattefrie år, men jeg beder dog om, at man også på dette område tager sagen op til behandling på den måde, at når kildeskatten til sin tid er trådt i kraft, kan man gå ind på de gamle regler igen, så en borger, der bliver pålignet særlig indkomstskat, kan bede om at få indkomsten beskattet over 3 år. Jeg er indforstået med, at der på nuværende tidspunkt ikke skal være denne regel, men det var en lempelse, der i sin tid blev indført, fordi man fandt det rimeligt, at en særlig indkomst, der ligesom indeholder en opsummering af indkomst, skulle have mulighed for at blive beskattet over en år-række i stedet for inden for ét år; og vi fandt dengang frem til reglen om 3 år, og jeg anmoder om, at denne regel på ny må blive indført i loven på en sådan måde, at den dog ikke indføres, før kildeskatteloven træder i kraft, så der ikke er noget skattefrit år til at forvirre begreberne. Men til